

En éindelijk mogen die koningen, die wijzen, er ook bij vanaf vandaag.

Met de beelden die er nu staan zien we de vertegenwoordigers van het oude koninklijke geslacht, de vertegenwoordigers van het gelovige volk dat vandaag leeft, én de koningen uit het verre Oosten die eigenlijk ook verwijzen naar de heidense volkeren.

Allemaal staan ze beeld voor: mensen die zich uitgenodigd hebben gevoeld naar het veld te gaan, en daar iets hebben ervaren dat hun levenspad en hun denken voorgoed heeft gekeerd of beïnvloed.

Vrienden, ik mag en wil u aan iemand voorstellen die er rustig bij zou kunnen gaan staan: Edith Stein. Als Joodse geboren, bekeerlinge die op volwassen leeftijd tot christen werd gedoopt en in 1998 heilig verklaard.

Waarom deze vrouw zo wijs is tracht ik aan de hand van de drie geschenken uit dat gekende verhaal toe te lichten.

1. Die wijzen geven aan Jezus hùn goud ten geschenke, opdat de wereld niet langer om het goud zal draaien maar om Hij die gekomen is.

Wel, op het gedenkrentje bij het afleggen van haar eeuwige geloften staat bij Edith Stein : **'Mijn dienst bestaat alleen nog in beminnen.'** Dat de kern van het christen-zijn niet is te 'weten' of te 'hebben', maar dat het om liefde draait, had dus ook zij zo begrepen. Op welke manier je het leven dan leeft rond die God die liefde is, dat zullen we niet vinden in het boek '10 trappen naar het geluk.' Nee, **de mens zijn weg**, schrijft Edith Stein **dat is niet de weg die hij kiest, maar de weg waarlangs God hem leidt.** Dat een leven aan Gods hand echter niet noodzakelijkerwijs passief gebeurt, daarvan getuigt haar dienstbaarheid. Deze vrouw leefde nl tijdens de oorlog en koos er voor te gaan verplegen in de ziekenboeg. Weg uit haar comfortzone.

Weet u, als wij dan nu zeggen dat de kerk zo nodig van onderuit terug moet opgebouwd worden -iets waar ik het helemaal mee eens ben- dan wil dat wellicht zeggen: weg uit onze comfortzone. Zò wil en kan ik 'Kerk vanonderuit' begrijpen: niet in de beslotenheid van een kerkgebouw maar vanuit de ontmoeting met mensen in de tocht en de wind en de kou en het open veld.

Vanonderuit wil denk ik zeggen: van dicht bij de mensen die zich onderaan de ladder van het geluk bevinden. Dat is iets dat kan tellen voor een parochie.

2. De wierook – u weet wel, dat geneesmiddel tegen alle zelfbewieroking – die wierook die de koningen aandragen is symbool van hun aanbidding, van hun overgave, van hun gebed dat opstijgt naar den hoge.

Voor Edith Stein (karmelietes) is **bidden als omgaan met een vriend, een vriend van wie we weten dat hij ons bemint.** Een vrouw dus voor wie bidden er bij hoort. Het dagelijks gebed, het innerlijk gebed, en ook de eredienst. Maar wel dit : **De scheiding tussen eredienst en dienst aan de mensen moet zo klein mogelijk zijn**, zegt Edith Stein. Opnieuw een wijsheid die kan tellen.

3. Mirre, dat geurige spul dat dient om de doden mee te balsemen is het geschenk van de zwarte koning die zo goed weet wat lijden is. De mirre zalft het koningskind aan het begin van zijn lijdensweg.

Ook Edith Stein ontweek ze door haar werk in de ziekenboeg ook de lijdende mens niet ***De weg naar God loopt via de medemens***, klinkt het bij haar. Deze vrouw stond met haar twee voeten in de wereld van toen en kende ook zelf een bewogen leven: een zoektocht, teleurstellingen, afwijzing, strijd... Een weg van twijfels eveneens, en mede door de oorlog kwamen de vragen. Existentiële vragen. Als Joodse vond ze daarop geen antwoorden in haar geloof en ging op zoek in het christendom. Het bracht haar bij een liefde die ook in het lijden standhoudt en die ze aan den lijve heeft moeten ondervinden.

Een wijze madam dus deze -en nu gebruik ik haar ordenaam- deze Teresia Benedicta van het Kruis.

In 1891 in Polen geboren, als volwassene tot christen gedoopt en na enkele jaren ingetreden in de Karmel. Echter geen 10 jaar later in 1942 is zij gedood in de gaskamer van Auschwitz-Birkenau.

In 1998 is ze heilig verklaard en ze mag amper 20 jaar later -u heeft het al door of wist het reeds sinds vrijdag op de nieuwjaarsrecepte- amper 20 jaar later onze naam en inspiratie zijn voor de nieuwe parochie.

De tijd van geen vragen stellen is voorbij, zeggen we soms, maar dat was voor haar ook al zo. Geloof en rede horen samen. Deze filosofe die aan het denken gezet werd door goddelijke ervaringen werd iemand die de grenzen van de tradities oversteeg. Ze tilt met haar inzichten ook de vrouw uit het traditioneel beeld dat haar wordt toebedeeld. Binnen haar uitgesproken klare visie op de rol van de vrouw in de Kerk bleef haar eerste vraag: (niet wat is mijn –man/vrouw- wat is mijn wil maar) Wat is Gods wil ?

Vrienden, wie zich waardig inlaat met de boodschap van het leven van deze bekeerlinge, kan er door geïnspireerd geraken. Vandaar dat we als parochieploeg, na lang nadenken en overleg, haar gekozen hebben uit de vele verschillende inzendingen die we hebben gekregen van jullie. Die nieuwe naam gebruiken is een uitgelezen kans om verder na te denken over waar nieuwe parochie vandaag voor staat.

Kerkjuridisch en administratief zijn we er nog niet, maar ondertussen, dankbaar om zoveel goeds dat op zoveel plaatsen reeds in samen-werking gebeurt, gaan we vol hoop en vertrouwen verder samen op weg.

Hoe deze heilige onze inspiratie kan zijn als christen en als parochiegemeenschap daar zal Dr. Ilse Kerremans (gepassioneerd door de figuur E.Stein) het met ons over hebben op het parochiaal beraad van 5 februari. Iedereen welkom.

En als je nu een foto googlet van E.Stein, laat u dan niet misleiden. Er bestaat slechts één foto waarop ze een beetje glimlacht. Nochtans schrijft ze : ***'Geloof schenkt grotere kennis, steekt de hoop aan, maakt het christelijk leven levend en vervult het met vreugde.'*** Laat ons vervuld van die vreugde op weg gaan.....naar mekaar, naar de wereld, naar de mens in nood.

Sanne